

Kopieermachine!

Dit is een oefening die je in een groep kunt doen. Ook heel geschikt voor een verjaarspartijtje, trouwens!

We gaan eens kijken hoe precies we onze taal gebruiken wanneer we aan anderen iets willen uitleggen. Meestal kijk je naar elkaar terwijl je praat, en daardoor zie je het wanneer de ander iets niet goed begrijpt. Zonder er bij na te denken geef je dan meer uitleg over wat je bedoelt, of de ander stelt je een vraag (aan de telefoon of bij het chatten bijvoorbeeld, als je elkaar niet kunt zien), waardoor je precies nog wat meer informatie kunt geven.

Maar *dit* keer doen we het dus anders! *Jij* staat met je rug naar de anderen toe, je ziet dus niet of ze begrijpen wat je zegt, en ze mogen ook niets vragen! En *jij* legt ze intussen iets uit: jij hebt een tekening voor je van een huisje. En je mag alles zeggen wat je maar wilt. *Alles!* Woorden, cijfers, afstanden in centimeters, alles! *Alleen*, je mag geen vragen stellen. Je mag dus niet even vragen of iedereen begrepen heeft wat je zei! Jouw enige doel is, dat al de anderen die meedoen *precies* hetzelfde huisje tekenen als jij op dat papier voor je hebt, en ook precies op dezelfde plek op het papier. Aan het eind van jouw beurt moet het eruit zien alsof je jouw huisje op een kopieermachine hebt gelegd, zodat er nu precies zoveel exemplaren van jouw huisje zijn als er kinderen hebben meegedaan. Dat klinkt toch gemakkelijk, hè?

Maar denk erom: je mag *niet* omkijken of ze het goed doen; je mag niet vragen of ze je begrijpen én zij mogen geen vragen stellen aan jou.

We gaan beginnen!

Iedereen neemt een vel tekenpapier voor zich en tekent daarop een huisje met bijvoorbeeld wat bomen, steentjes, tulpen of koeien eromheen.

Zorg dat niemand elkaars tekening ziet!

Eén van jullie gaat nu met zijn tekening voor de klas staan, met zijn rug naar de anderen toe.

Iedereen die meedoet (dat kan ook de hele klas zijn) heeft een leeg vel papier voor zich en een potlood.

Degene die voor de klas staat gaat nu zijn of haar tekening beschrijven. Niemand van de tekenaars mag intussen praten: geen vragen, geen uitroepen, niet lachen en al he-le-máál niet bij elkaar afkijken, natuurlijk. Als de tekenaars niet weten wat de verteller bedoelt, mogen ze niets vragen, maar moeten ze zelf beslissen wat vermoedelijk de bedoeling zal zijn. Degenen die uiteindelijk het beste hebben geraden wat de spreker bedoelde, krijgen daarvoor een punt.

Kopieermachine!

De spreker zelf krijgt een punt voor ieder perfect 'gekopieerd' huis.

Klaar?

Ga dan maar eens kijken hoe het gelukt is: zijn er nu tien kopieën van die ene tekening bij gekomen? Meestal niet!

Als je niet zoveel inspiratie hebt, is dit alvast een huisje om 'over' te praten.

